

на господинъ Фрѣта, обрѣмененъ отъ тежестъта на веригитѣ и на общото негодувание, се чуди какво да прави.

— Уморихъ момчето ми, омаскарихъ го! казва тя и се готви да го извлѣче изъ сцѣната, но ъж задържатъ.

Тоя актъ имà блѣскавъ успѣхъ. Шекспировата Офелия не е извличала въ една вечеръ толкова сълзи...

Послѣдниятъ актъ е въ гората. Тамъ една пещера. Изъ входа ѝ се подава Геновева, облѣчена въ звѣрски кожи, и дѣтето ѝ. Една коза, на която сж дали крѣхки листе да зобе, за да не бѣга отъ спената, прѣдставлява сърната, която съ млѣкото си храни пещерата. Геновева приказва жално на дѣтето си за баща му, но чува лай отъ ловчийски песета и пропѣлзѣва въ пещерата съ дѣтето като увлича за рогътъ козата, която се опира. Лаятъ се усиља и публиката намира Илийча Любопитниятъ по-искусенъ въ тая роля. Той показва още по-големо усърдие, щото лаятъ му разбуди джавканието на нѣколко кучета отъ вѣнъ. Ето и графътъ въ ловчийски дрѣхѣ се подава съ свитата си. Зрителитѣ не джхатъ: всички се вторачили; да видѣтъ какъ ще се срѣщнатъ съ Геновева. Баба Иваница се бои да не отmine и прѣдлага да му обадижтъ, че тамъ е жена му. Но графътъ ъж видѣлъ. Той се навожда и вика въ пещерата:

— Ти, който си тука, звѣръ или човѣкъ, излѣзъ!

Но вмѣсто пещерата, обади се залата. Раздаде се едно тънко подсвирквание.

Всички се обърнихъ смаяни къмъ Стефчова. Той бѣше се цѣлъ изчървилъ.

— Кой е тоя дѣто свири? извика гнѣвно Селям-сжзѣтъ. Театрътъ забрѣмча недоволенъ.

Огнячовъ подира съ погледъ подсвирквача. Като сжзрѣ Стефчова, който го гледаше безочливо, той му пришушнж ниско:

— Щѣ ти отпорѣж дългитѣ уши!